

Sygn. akt III KZ 40/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie skazanego **T. B. (B.)**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 9 listopada 2021 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego

z dnia 10 sierpnia 2021 r., sygn. akt II AKo (...)

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 lipca 2020 r., sygn. akt VI Kow (...), którym utrzymano w mocy decyzję Komisji Penitencjarnej Zakładu Karnego w K. o przeklasyfikowaniu skazanego do podgrupy klasyfikacyjnej R-1/p

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem – na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. – odmówiono przyjęcia wniosku złożonego przez skazanego T. B. o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 lipca 2020 r., sygn. akt VI Kow (...), którym utrzymano w mocy decyzję Komisji Penitencjarnej Zakładu Karnego w K. o przeklasyfikowaniu skazanego do podgrupy klasyfikacyjnej R-1/p – wobec uznania, że wniosek ten jest niedopuszczalny z mocy ustawy.

Zażalenie na to postanowienie wniósł T. B.. W uzasadnieniu tego środka odwoławczego skarżący podniósł, że zaskarżone orzeczenie jest dla niego

niesprawiedliwe i krzywdzące, ponieważ pozbawia go możliwości obrony i wykazania prawdy w sprawach toczących się przed Komisją Penitencjarną, przed którą – jak stwierdził – jest bezsilny. Poza powyższym wskazał na uchybienia, które jego zdaniem zaistniały w postępowaniu przed Komisją Penitencjarną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Należy w pełni podzielić stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, że instytucja wznowienia postępowania, którą regulują przepisy rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, nie ma zastosowania do postępowania incydentalnego prowadzonego w trybie art. 7 k.k.w., którego przedmiotem jest rozpoznanie środka odwoławczego od decyzji organu postępowania wykonawczego. (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 3 października 2018 r., III KZ 34/18, LEX nr 2570467; 11 września 2008 r., IV KZ 62/08, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 1823).

Argumentacja przedstawiona w zaskarżonym zarządzeniu jest wyczerpująca, zaś skarżący we wniesionym środku odwoławczym nie wskazał i nie wykazał, aby w tej materii doszło do naruszenia jakichkolwiek przepisów prawa bądź też uchybień w sferze ustaleń faktycznych. Same subiektywne odczucia żalącego, że zaskarżone zarządzenie jest dla niego krzywdzące i niesprawiedliwe, nie jest argumentem wystarczającym do podważenia prawidłowości tego zarządzenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.